

РЕШЕНИЕ

№ 2374

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6989** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Г. Д. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. А. Ч., със съдебен адрес [населено място], [улица], ап. 1, срещу Решение № 1040-21-636/24.06.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, както и срещу Разпореждане № РП-2-21-00916706/05.05.2021 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С. град.

В жалбата е изложено становище, че обжалваното решение е незаконосъобразно и немотивирано, а издаденото разпореждане е нищожно и алтернативно – незаконосъобразно, непълно и немотивирано. И двата акта били издадени при неправилно тълкуване и прилагане на материалноправните и процесуалните разпоредби на КСО и АПК. твърди се, че не са били налице основания за възобновяване на производството, както и за отмяна на разпореждане № 214-00-5375-1/04.10.2016 г., с което е отпуснато изплащането на обезщетението. Поддържа се, че срокът за възобновяване на производството и отмяна на първоначалния индивидуален административен акт е бил до 18.09.2020 г. По отношение издаденото решение, счита се, че същото е незаконосъобразно, тъй като не било процесуално допустимо контролния горестоящ орган да допълва мотивите на първоначалния административен акт. Поддържа се, че не може да се иска възстановяване и удържане на суми по добросъвестно получено обезщетение за

майчинство и раждане по чл. 48а и чл. 49 КСО. Иска се отмяна на обжалваните административни актове. Претендира се адвокатско възнаграждение на осн. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗА.

В съдебно заседание жалбоподателката е представлявана от адв. Ч., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ – С. град, чрез юрк. А., в съдебно заседание поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не се ангажира със становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № 214-00-5375-6/18.12.2020 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, издадено на основание чл. 114, ал. 3, вр. чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, е било разпоредено на жалбоподателката Г. Г. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 29.09.2016 г. до 25.05.2017 г., в размер на 4379,81 лв.

Разпореждането е издадено след извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма], ЕИК[ЕИК] и служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени по реда на чл. 5, ал. 3 КСО от дружеството за жалбоподателката Г., за периода 02.06.2015 г. до 28.09.2016 г. вкл.

Резултатите от извършените проверки сочели, че Г. Д. Г. не е била осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и §1, т. 3 от ДР на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение, съгласно чл. 10, ал. 1 КСО, като за лицето са били подавани данни без правно основание по реда на чл. 5, ал. 4 КСО, въз основа на които е било изплатено паричното обезщетение за безработица.

Предвид заличаването на подадените от [фирма] данни за осигурителен стаж и доход за жалбоподателката за периода 02.06.2015 г. до 28.09.2016 г., на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, е постановено разпореждане № 214-00-5375-6/18.12.2020 г. за възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение за безработица за периода 29.09.2016 г. до 25.05.2017 г., в размер на 4379,81 лв.

В издаденото разпореждане, с което е установено по основание, размер и вид задължението на жалбоподателката към фондовете на ДОО изрично е цитирана разпоредбата на чл.117а, КСО с указание, че обжалването на разпореждането не спира изпълнението му.

Разпореждане № 214-00-5375-6/18.12.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е било обжалвано по административен ред и е постановено Определение№1040-21-248 от 02.03.2021 г. на директора н ТП на НОИ С.-град, с което е спряно производството по обжалване на цитираното разпореждане, до приключване и решаване на спора относно законосъобразността на предходни разпореждания № 214-005375-4 и № 214-00-5375-5 от 18.12.2020 г., касаещи ПОБ, с влязъл в сила административен или съдебен акт.

След като е констатирано, че задължението на Г. Д. Г. към ДОО не е било погасено доброволно в срока по чл. 114, ал. 3 КСО, към датата на възникване през м.април 2021 г. на вземане на лицето от ДОО, представляващо парично обезщетение за отглеждане

на малко дете, на основание чл. 114, ал. 5 КСО е издадено процесното разпореждане № РП-2-21-00916706/05.05.2021 г. за прихващане.

Разпореждането за прихващане е било обжалвано от жалбоподателката по административен ред с жалба изх. № 1012-21-848/18.06.2022 г., въз основа на която е постановено процесното решение № 1040-21-636/24.06.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на Г. Д. Г. срещу Решение № 1040-21-636/24.06.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. “д” от КСО – директорът на ТП на НОИ-С. град, в рамките на неговата материална, териториална и времева компетентност. При издаването му не се констатират допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му. Спазено е изискването за форма с оглед разпоредбите на чл. 117, ал. 3 и ал. 5 КСО вр. чл. 59 АПК, като решаващият орган е изложил подробни мотиви, обосноваващи изводите му за неоснователност на подадената пред него жалба. Потвърденото с решението на директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган в съответствие с чл. 114, ал. 3 от КСО – „ръководител на контрола по разходите на ДОО“. На съда е служебно известна Заповед № 1015-21-287/26.04.2016 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, съгласно която издаването на разпореждания за прихващане на дължимите суми по влезли в сила разпореждания по чл. 114, ал. 3 от КСО от изискуеми вземания на осигурения от ДОО е възложено на С. М., който е издал и процесното разпореждане.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административният орган е изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, като е събрал всички относими доказателства. Неоснователно е възражението, че е следвало да бъде установен осигурителен стаж на жалбоподателката по отношение на всеки издаден болничен лист. Установяването на осигурителен стаж касае друго, отделно производство по преценка на правото на съответното парично обезщетение.

Не е нарушен чл. 26 от АПК, тъй като предвид характера на производството по чл. 114, ал. 5 от КСО, не е налице задължение за уведомяване на жалбоподателката. Правото на прихващане е от категорията на погасителните потестативни права като едностранното волеизявление на административния орган е достатъчно за упражняването му, с което се реализира принудително частично погасяване на вземането на ДОО.

Съгласно чл. 114, ал. 5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на

Националният осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. Както беше посочено, в случая това лице е определено със Заповед № 1015-21-287/26.04.2016 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, и именно определеното с нея лице е издало процесното разпореждане за прихващане.

Съдът приема, че са били налице предпоставките за приложение на цитираната норма на чл. 114, ал. 5 от КСО, а именно: наличие на две насрещни задължения, идентичност на субектите по двете правоотношения, еднородност на двете задължения и изискуемост на вземането на страната - в случая административния орган, осъществяващ контрола на разходите на ДОО, който прави изявление за прихващане. Прихващането може да се прилага за събиране на непогасени в предвидения 14-дневен срок за доброволно изпълнение публични държавни вземания по ДОО, както е в случая. Тази законова разпоредба дава възможност прихващането да се извършва от всяко възникнало вземане от ДОО, както е в случая, без да се изисква изричното писмено съгласие на лицето. Прихващането е способ за принудително изпълнение на задължението за възстановяване на недобросъвестно получени суми по ДОО.

Материалноправната предпоставка за законност на прихващането обхваща съществуването на законосъобразно задължение по ДОО, което да подлежи на изпълнение. В конкретния случай с Разпореждане № 214-00-5375-6/18.12.2020 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, издадено на основание чл. 114, ал. 3, вр. чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, е било разпоредено на жалбоподателката Г. Г. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 29.09.2016 г. до 25.05.2017 г., в размер на 4379,81 лв.

Към момента на издаване на разпореждането за прихващане, разпореждане № 214-00-5375-6/18.12.2020 г. не е влязло в сила, като производството по подадената срещу него жалба е спряно с Определение № 1040-21-248 от 02.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град. Не са представени доказателства дали е било възобновено това производство, но това в случая е без значение, тъй като съгласно чл. 117а от КСО обжалването на разпореждането по чл. 114 от КС не спира изпълнението им. Не са налице доказателства по делото, че изпълнение на разпореждането за възстановяването е спряно по реда на чл. 117а, ал. 2 от КСО. В тази връзка възраженията на процесуалния представител на жалбоподателката, че липсва влязъл в сила административен акт, с който се отменят разпорежданията за отпускане на обезщетението, както и за възстановяване на добросъвестно получените суми, е неоснователно.

Възраженията за заличаването на осигурителния стаж за майчинство според настоящия състав са неотнормирани към предмета на спора. Предмет на настоящото съдебно производство е законосъобразността на разпореждането за прихващане, а не правото на парично обезщетение за раждане и отглеждане на дете. Органът не е отказал изплащането на това обезщетение. Напротив, именно с това обезщетение се извършва прихващането на задължението на жалбоподателката към ДОО.

С оглед изложеното, оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена за сумата от 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Г. Д. Г. срещу Решение № 1040-21-636/24.06.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град.

ОСЪЖДА Г. Д. Г. да заплати на ТП на НОИ – С. град сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: